

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Animæ, Christum impensè laudare satagentis, id idque quàm potest longissimè, desiderio extendentis se atque exporrigentis, paradigma.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Christum, Dominum ac Redemptorem nostrum erit: Deo Patri gratias agere, quòd filium suum nostrâ gratiâ in passione sua usque eò dejectum atque depressum, exinde gloriâ & honore coronaverit; atque ex profunda illius exinanitione, majorem tum nominis sui, tum ipsius Unigeniti gloriam, decus, exaltationem collegerit. Quippe & universè omnis undecunque divinæ gloriæ manifestatio, gratum à nobis animum exigit; ita nos informante Ecclesia, quæ in Doxologia sacrificali, Deo etiam gratias agit, *propter magnam gloriam suam*; eâ nimirum ratione, quòd licet ex omnibus, quæ nobis Deus dare consuevit, solam gloriam sibi velit esse propriam; non tamen hanc sibi ita reseruet, quin eandem velit omnem nostris commodis utilitatibusq; servire, cum eâ ipse non egeat, ut qui per omnia ipse sibi sufficiens sit. Et peculiaris est gloriæ Christo à Patre concessæ ratio. Hæc enim, non uno nomine speciatim, beneficium nostrum est: tum quia concessa naturæ nostræ, cujus honor etiam pertineat ad singulos; tum quia Domino, patrono, duci, principi, liberatori, assertoriq; nostro delata; tum quia merces est ejus laboris, quem ipse nostrâ causâ suscepit; ac proinde ejus obligationis, quâ natura nostra se liberare non poterat, ab illa divina & locuplete manu, nonnulla quasi exolutio. Addo, ipso amore omnia communia effici; ut proinde quidquid dilecto Jesu honoris aut gloriæ accidit, juxta ac si istud omne nostrum sit, eapropter & ipsi gratulari, & nobis gaudere debeamus.

§. 4.

Anima Christum impense laudare satagentis, in idque quàm potest longissimè, desiderio extendentis se, atq; exporrigentis, paradigma.

Verùm ut rem omnem in breve contraham, in qua pertractanda sicubi visus sum prolixior, pensabit credo pro-

Gggz

pro-

prolixitatem ipsa materiae officiiq; suavissimo Redemptori debiti dulcedo; extremum hoc monitum esto.

Paupertati nostrae, quod quidem ad praesens attinet, non leve hinc solatium suppetere; quod, si in gratia Amari nostro crucifixo referenda, rebus ipsis divites non sumus, at ipsis tamen desiderijs oppidò munifici, & votorum largi atque profusi esse possimus.

In hanc igitur artem industriamve extremo te conati explica; & concepto, quoad animus tuus longè lateq; protendi potest, immenso, ardenti, insatiabili Dominum Jesum dilaudandi desiderio, id pro eximio genere laudis (sicuti reverà est) suffice.

Optabis subinde, exempli causà, ut omnium qui tequam fuere, sunt & futuri sunt, hominum cordibus aeliguis praeditus esses, quò tibi liceret pro voto tuo, per omnia temporum locorumq; spatia, communem Dominum amare, colere, celebrare; eiq; valeres omnium voce, & velut totius naturae praeco, legatus, interpres, pro opprobrijs gloriam, pro victoria laudem, pro amore amorem, pro beneficij gratiam, in omni etiam aeternitate representare.

Optabis alias, ut membra omnia, articuliq; corporis tui, musculi, ossa, membranae, nervi, fibrae, arteriae, pleetra vertantur & chordas; & hinc innumera organa existant, divinis laudibus assiduo carmine concelebrandis, accommodata. Itémq; ut omnis animi tui membrorumque tuorum motio, actus sensuum, agitatio cordis, venarum pulsus, arteriarum micatio, aspiratio pulmonum, sanguinis fervor, spirituum discursus, omnis inquam vigentis animae operatio atque energia, pars quaedam existat divinae laudis, & assidua atque festiva miserationum Domini praedicatio.

Tandem (libera enim sunt cordis humani desideria, & pro voto suo quidvis fingere, difficile non est amanti) ut tu ipse demum quantus quantus es, totus vox fias optabis, solo-

sonora, efficax, infatigabilis, & velut Echo assidue repetens reddensq; sonum divinæ laudis, ex universis ejus operibus, naturæ, gratiæ, atque gloriæ modulatè resultantis. Nam cum verbi intus in mente concepti, partus quidam atque expressio sit externa vox; & mundus iste aspectabilis Verbo Domini (ut ait Scriptura) firmatus sit, Deoq; loquente atque dicente prodierit; consequens est, istas naturas omnes, sed pro modo suo quamlibet, vocem quandam esse, autoris sui, tum ipsius erga nos amorem, tum laudes reliquas excellentemq; summæ divinitatis gloriam (si quis ei sono aures aptatas assuefactasve habuerit) non obscure proferentis & enarrantis. Ubi rursus tibi gratulabere, quod ad Deum Christiq; gloriam vocalissimè annuntiandam, factus sis *in animam viventem*, sive ut Chaldæus vertit, *in animam loquentem*. Unde etiam exultans dices, exclamabisq; cum Rege Propheta: *Et anima mea illi vivet, & semen meum serviet ipsi*: cogitationes, inquam, affectus, vota, desideria, qui veluti quidam mentis nostræ partus sunt, sanctorumq; operum ac beatæ semina immortalitatis. Ut quid enim vivo ac spiro (inquies) nisi ut te diligam, tibi vivam, ad te aspirem, in te suspirem, tecum conspirem, ac denique expirem, ô dilecte mi, & dulcissime Sponse animæ meæ?

Gen. 2.

Psal. 21.

At ecce hic tandem subjunctum habes sanctorum istorum affectuum votorumq; exemplum, & tanquam formam quam imitere; si quando te par mentis ardor, aut Divini Spiritus sublimis afflatus inceserit.

Admirabilis quippe est ac penè incredibilis eo in genere ardor animi Henrici Susonis ex Ordine Prædicatorum, viri omnino pij, & pro Christi amore ac gloria multis horrendisque vexationibus exerciti: qui in Dialogo æternæ Sapientiæ, post expensa capitibus pluribus divina beneficia, & istud nominatim quo de agimus, amarissimæ passionis ac mortis Christi; ingenti incensus tantam bonitatem assidue lau-

c. 25.

laudandi desiderio, in omnes sese convertit artes, modòque omnes ac rationes exquirat, quibus suæ illi ardentissimè cupiditati aliquousque obsequi atque satisfacere possit. Delectat nonnulla ex ejus prolixiore discursu speciminis gratià libare, in breve contracta, meis ferè verbis, sed autoris ipsius sententià retentâ. Sic igitur ille, ad DEUM suspirans, inter cætera:

Quis dabit, inquit, æstuanti cordi meo, ut aliquando te, pro eo ac desiderio, laudare possim; totq; de intimis meis præcordijs tibi gratissimæ laudationes existant, quot nunquam fuere musicorum organorum soni suaves, quot teluris herbulæ, quot atomi in sole volitantes; neque vel momentum, laudis tuæ vacuum exigam, sed quâdam laudandi te perennitate, illam vel modò experiri incipiam, alterius vitæ desideratam felicitatem? Crebrò equidem dixisse memini inter æstus desideriorum meorum: Quid tantopere properatis, cœlestes orbes? Ut quid tantâ cursûs incitatione, momenta & horæ, dies & anni festinatis? Sistite, prumper, amabò, aut moderamini sanè cursum istum agitationemve præproperam; dum pro voto Dominum meum laudibus celebrem, neque antè de vita, quàm istâ perfructus voluptate, decedam.

Indignus quidem sum, Domine, qui tibi laudem nullam offeram: attamen id saltem optare ausim, ut in vicè mentis te prædicet cœlum, cum maximè præclarâ ac festâ luce liberum suorum perfusum est; celebret & terra, omnigenâ ridens florum ac colorum amœnitate; laudem dicant tibi in unum collectæ cogitationes omnes & flagrantia desideria, quibus unquam arsère animæ sanctæ, Divini Spiritûs inundante gratiâ perfusæ.

Enimverò, uti perspicio, laudare te affectant omnia, quo modo & quâ voce possunt. Etiam laudent te ranae in paludibus, & quanquam canere nequeunt, at coaxant modo

dulo suo. Ego autem, qui ad hoc natus sim, ut te cognoscam, amem, colam, celebrem, quomodo tandem à laude tua continere me possim? Qui si laudare te nequeo, velut sublimes Cedri Libani, ut cœlestes, inquam, & angelicæ mentes; at laudem te saltem velut horridus & aculeis asper carduus: ne solus utique in isto tanquam universæ naturæ choro, laudis tuæ exors, & cessator odiosus, inveniar.

Laudabo igitur te in vita mea, & donec aliquis mihi superabit anhelitus: at eum, urgente fato, me lingua vòxq; defecerit, volo, ut quilibet digiti motus ac protensio, pro clausula sit universæ laudis, quam tibi unquam deprompserim: ac deinde carne in suum pulverem resoluta, opto ut è singulis quamlibet minutis, corporis hujus pulvisculis flagrantissima tui laus prorumpat; perq; saxa & rupes, per terras & maria, perq; cœlos ipsos latè diffusa, pervadat in tui conspectum, atque id ad diem usque ultimum, quo corpus & anima mea inter sese rursus, sed indissolubili nexu, copulata, evadant jam indefatigabile perennis tuæ laudis instrumentum.

Atque ista ferè ex sensu viri illius sancti, atque æternæ Sapientiæ luce non mediocriter collustrati; quibus nos patria ad amorem nostrum Crucifixum proferre quandoque delectabit, neque tam linguæ quàm cordis officio; ubi nos præsertim divino instinctu ad id impelli senserimus.

CAPVT XXVIII.

*De quadam animi confusione atq; pudore,
ex passionis Christi contemplatione,
concipiendis.*

Confusionem hoc loco appello, cum autoribus præsertim Ecclesiasticis, illum animi affectum, quo vel acceptæ